

Kilpikonnan suuri seikkailu

Luku. 1 Matka alkaa

Olipa kerran eräs kilpikonna nimeltä Kaali. Eräänä kauniina päivänä tuo kilpikonna lähti elämänsä suurimmalle seikkailulle. Et olisi uskonut että niin pieni ja hidas eläin olisi lähtenyt niin suurelle matkalle mutta totta se on. Tuo kaunis päivä alkoi siitä kun Kaali oli juuri herännyt, ja lähtenyt jokapäiväiselle aamukävelylle, odottelemaan sen omistajaa. Mutta omistajaa ei näkynyt.

- Missä Nella viipyy, Kaali ihmetteli, ja katsoi milloin ovi aukeaisi.

Mutta Nella ei kuulunut. Kaali oli todella surullinen ja vihainen. Nella yleensä tuli katsomaan Kaalia. Kaali odotti ja odotti monta tuntia kunnes se kyllästyi, ja luovutti. Kaali keksi hyvän idean.

- En aio enään KOSKAAN palata kotiin minä karkaan ja lähden muualle kauas kotoa! Kaali huusi. Kaali etsi hänen varastostaan köyden ja heitti sen ylös kohti ikkunalautaa. Kaali lähti kiipeämään köyttä pitkin, mutta tippui koska oli unohtanut sitoa köyden ylhäältä päin, joten tottakai Kaali tippui. Kaali sai nyt uuden idean. Kaali laskeutui portaat alas ja lähti kiipeämään portaiden kaidetta. Kaali katsoi tarkkaan mihin hän astui. Lopulta kaali pääsi ikkunalaudalle ja hyvästeli viimeisen kerran kotinsa. Kaali käänsi katseensa kohti kaukaisuutta ja antoi itsensä tipahtaa.

Luku. 2 Toinen maailma

Kaali heräsi hieman pökertyneenä ruhosta. Kaali nousi ylös ja siristi silmiään.

Kaalin näki sinisen taivaan, auringon, puita, pilviä ja ruohoa. Oli todella kaunista. Kaali käveli pari varovaista askelta eteenpäin ja katseli varautuneena ympärilleen. Ei voinut tietää, mitä vaaroja edessä olisi. Kaali käveli jonkin aikaa ja tuli ruohoisen kummun päälle. Kummulta näki joka suuntaan ja oli todella kaunista. Kaali nautti tästä hetkestä. Aurinko laskeutui taivaanrantaan ja katosi sitten kokonaan. Kaali sulki silmänsä ja nukahti. Kaali heräsi varhain aamulla ja lähti jatkamaan matkaa. Kummulla oli paljon pitkiä kukkia jotka vaikeuttivat kulkua. Kaali oli juuri pääsemässä alas kunnes yhtäkkiä maa petti hänen altaan. Kaali meni kilpensä sisään peloissaan. Tuntui kuin olisi mennyt ikuisuus. Kaali tunsu kun hän putosi yhä alemmas ja alemmas. Kaali oli kauhean peloissaan. Oli kauhean kylmä. Kaali tunsu kun joka minuutti tuli lämpimämpää. Lopulta Kaali tömähti pehmeään hiekkaan. Kaalin ympärillä oli pölypilvi. Kun pölypilvi haihtui Kaali näki eteensä, mutta edessä ei ollutkaan enään sama kumpu missä Kaali oli nukkunut. Vaan hiekkainen aukea jossa oli paljon kuivuneita heiniä ja ruohoa. Kaali katsoi taakseen ja näki siellä valtavan ympyrän joka hohti. Juuri kun Kaali oli astumassa takaisin tuohon kummalliseen ympyrään josta oli tullut se katosi. Kaali oli nyt yksin ja avuttomana vieraassa paikassa. -Oliko tämä sittenkään hyvä idea, Kaali voihki. Kaali lähti kävelemään eteenpäin. Tummat pilvet peittivät taivaan ja alkoi sataa. Kaali etsi lähimmän onkalon ja kääpertyi sinne unille. Aurinko nousi vuorten takaa. Kaali heräsi ja lähti etsimään ruokaa. Kaali käveli erikoista metsää kohti. metsässä oli erikoisia lintuja, erikoisia puita, erikoisia eläimiä, sekä erikoisia hedelmiä. Kaali otti yhden hedelmän. PLOPS! Kaali säikähti ja tiputti hedelmän maahan. Hedelmän tilalla jonka kaali oli ottanut, oli jo toinen hedelmä kasvanut.

-Mitä! Kaali ihmetteli. Kaali maistoi hedelmää se oli tavattoman hyvää. Kaali jatkoi matkaa metsässä. Mitä syvemmälle metsään Kaali meni sitä erikoisemmalta näytti. Etäältä alkoi kuulua outoa ääntä. Valtava musta möykky juoksi Kaalia kohti. Möykky sieppasi kaalin, ja lähti hurjaa vauhtia pois.

Luku. 3 Jumissa

Kaikki tapahtui niin äkkiä. Kaali oli nyt valtavassa häkissä jossa oli ison ja pelottavan näköinen pesukarhu.

-Kuinka pääsit tänne! pesukarhu ärjyi.

-E-en tiedä ma- maa tippui a-altani, Kaali sanoi vapisevalla äänellä.

-Tiedätkö että vihaan muita eläimiä paitsi pesukarhuja! pesukarhu murisi.

-Mikä on nimesi! pesukarhu kysyi, minä olen Kara.

-Mi-minä olen Ka-Kaali, Kaali vastasi.

-Vai että Kaali, Kara sanoi.

-Joudut kuitenkin muiden seuraan! Kara raivosi ja vei Kaalin isompaan aitaukseen. Aitauksessa oli marsuja, hevosia, koiria, kissoja ja paljon muita eläimiä. Tämä oli kamalaa. Kaali oli kauhun vallassa. Mitään ei ollut enään tehtävissä. Kaikki eläimet olivat yhtä hädissään kuin Kaalikin. Kaali ei enään tiennyt mitä tehdä. Kaali nukahti ja näki hyvin miellyttävää unta. Unessa Kaali oli kotona Nellan sylissä. Hän heräsi aamulla ja huomasi että oli nukahtanut. Kaali oli toivonut että olisi kotona, mutta se ei nyt ollut mahdollista. Kaali vietti suurimman osan ajasta piirtämällä terävällä tikulla puiseen seinään. Ruokaa oli vähän koska häkissä oli paljon eläimiä isoja, ja pieniä. Kaali oli punonut juonta monen päivän ajan ja aikoi toteuttaa sen. Mutta se ei ollut mahdollinen ilman ystävää. Kaali tarvitsi ystävän. Kaali kysyi lähimmältä eläimeltä joka oli marsu.

-Hei, Kaali sanoi.

- Moi, marsu vastasi.
- Kuka olet? Kaali kysyi.
- Olen Kloro, Kloro vastasi.
- Okei, tahtoisitko auttaa minua pelastamaan eläimet täältä häkistä?
Kaali kysyi.
- Öö, no vaikka, Kloro sanoi epäilevästi.
- Minulla on jo suunnitelma, Kaali kertoi.
- Okei, jos oot varma, Kloro sanoi.
- Joo oon mä varma, Kaali kertoi. Kaali selitti suunnitelman Kloralle ja he harjoittelivat tilannetta. Viimein koitti se päivä jolloin oli aika toteuttaa suunnitelma.

Luku.4 Suunnitelma

Kaalille sekä Kloralle oli molemmille oli jaettu tehtävänanto laput, joissa selitettiin tarkasti mitä tehdään. Kaali käveli hitaasti Kloran luo.

- Oletko valmis? Kloro kysyi.
- Juu, Kaali vastasi epävarmana.
- Aloitetaan tehtävä, Kloro sanoi päättäväisesti.

Kaali tunsi jännitystä kehossaan. Kloro oli selvästi rohkeampi. Kaali oli kuitenkin keksinyt koko suunnitelman, ja hän oli epävarma. Toimiiko suunnitelma sittenkään? Kaalin ajatukset keskeytyivät kun Kloro tuli paikalle.

- Lähdetään jo, ei ole koko päivää aikaa, Kloro sanoi.
- Okei sitten mentiin, Kaali sanoi vielä hieman epävarmana. Molemmat lähtivät juoksuun kohti Karan omaa huonetta.
- Kara Kara! Kloro huusi, ja yritti olla hätäntynyt. Kaali matki Kloraa.
- Meillä on hätätilanne! Kaali huusi, ja yritti juosta yhtä kovaa kuin Kloro, mutta se oli tosi vaikeaa. Vihdoin Kara tuli huoneestaan.

-Mitä asiaa! Kara huusi vihaisena.

-Yksi Koira on karannut! Kloro huusi hädissään. Yksi häkin koirista oli mennyt piiloon maahan kaivettuun tunneliin.

-Kuka koirista? Kara kysyi.

-Carly, Kloro vastasi.

-Etsikää Carly! Kara huusi! Ja siinä samassa iso joukko eläimiä lähti etsimään Carlyä, Kara lähti myös. Siinä samassa kaikki eläimet ottivat hampaat, tassut ja sahat esille, ja alkoivat sahata ja purra kaltereita. Myös Carly oli tullut puremaan kaltereita. Majavat hampaillaan, koirat tassuillaan ja marsut sahoillaan yrittivät kaikin voimin saada kaltereita rikki. Ja yhtäkkiä koko häkki alkoi heilua. Eläimet joutuivat kauhuun. Juuri silloin Kara joukkoineen tuli.

-Eiiiii! Kara huusi raivoissaan. Juuri samaan aikaan häkki räsähti rikki. Eläimet pinkoivat niin kovaa kun jaloistaan pääsivät. Kaali oli päässyt erään kiltin leijonan kyytiin Kloran kanssa. Viimeisinä ääninä he kuuluivat Karan vihaisen ja epätoivoisen huudon.

Luku.5 Tuho

Vihdoin kaali ja Kloro laskeutuivat turvallisen kukkulan päälle kiltin leijonan selästä.

-Kiitos paljon, Kaali kiitti.

-Eipä kestä, leijona vastasi ystävällisesti. Leijona lähti ja lopulta näkyi vaan hännän vilahdus kun leijona katosi metsään. Kaali ja Kloro yöpyivät kukkulalla. Yö oli todella levoton. Molemmat heräilivät pienimpiinkin ääniin. Kun aamu jälleen sarasti Kaali lähti etsimään ruokaa metsästä. Kun Kaali astui metsään hän näki hirveän tuhon mikä vallitsi metsää. Puita oli kaatunut, kaikki oli kuivaa ja metsässä ei näkynyt enään yhtään eläimiä. Vain viimeiset taikahedelmät yrittivät kurkottaa auringon valoa kohti. Kaali poimi hedelmän ja maistoi sitä.

- Hyi, Kaali sanoi ja sylkäisi hedelmän pois, hedelmä ei ollut yhtä hyvää kun aikaisemmin. Kaali huomasi että Klora oli hänen takanaan.
- Mitä täällä on tapahtunut? Kaali kysyi.
- Tämä on Karan tekosia, Klora vastasi huolestuneelta.
- Jos emme saa sitä pysäytettyä koko metsä tuhoutuu, Klora sanoi.
- Niin ei voi tapahtua. Meidän pitää pysäyttää Kara, Kaali sanoi. Kaali ja Klora lähtivät kohti vesiputousta. Vesiputouksen pohjalla oli yksi kala joka yritti uida. Kaali ja Klora joivat vettä. Se oli liikaista ja paha.
- Katso, Klora sanoi.
- Kalan suussa on jotain, Klora sanoi. Kala yritti viittoja Kaalille ja Kloralle jotain, mutta mitä?
- Se näyttää paperilapulta, Kaali ihmetteli. Kalan suussa oli kirje. Kaali otti kalan suusta kirjeen ja luki sen.

Luku.6 Kirje

Kirjeessä luki näin: Ken korkealle kurottaa. Ken matalalle tiputtaa. Ken juoksuhiekkää kerää. Ken aikaisin herää. Tippa kristalli putousta. Tippa kyyneltä kaunista. Lausuu sanan tuhous. Niin tehdä voit sen. Metsän pelastuksen.

- Mitä? Klora ihmetteli.
- Mitä tämä tarkoittaa? Kaali kysyi.
- Mitäjos se tarkoittaisi että pitää tehdä joku juoma kun tuossa lopussa lukee metsän pelastuksen? Klora sanoi kysyvästi.
- Niinpä, hyvä Klora, Kaali sanoi.
- Eli pitää löytää juoksuhiekkää, jotain kristalliputousta, jotain korkealta, jotain kaunista kyyneltä ja lausua tuhous, Kaali sanoi.
- Voisiko se olla merenneidon kyyneltä? Klora kysyi.

-Entä jos se tarkoittaa että jotain lehtiä korkealta ja pitää tiputtaa ne matalalle? Kloro kysyi.

-Joo hyvä Kloro! Kaali huudahti.

-Lähdetään etsimään aineksia, Kaali sanoi.

-Joo, Kloro vastasi.

Luku. 7 Ainekset

Kaali ja Kloro lähtivät matkaan etsimään aineksia taikaliemeen. Ensimmäisenä heidän piti kerätä lehtiä. He yrittivät monia keinoja saada lehden alas.

-Noniin heitä! Kaali huusi korkealta oksasta minne he olivat Kaalin vieneet. Kloro heitti köyden puuhun ja ravisteli puuta. Siinä rytäkässä Kaali tippui puusta rytinällä. Kloro nappasi lehden ja sujautti sen laukkuunsa. Seuraavaksi olisi kerättävä juoksuhiekkaa. He nukkuivat monta päivää aukealla jossa oli nähty juoksuhiekkaa. Aamu varhain he keräsivät juoksuhiekkaa pieneen pullon jonka Kloro sujautti laukkuunsa. Seuraavaksi pitäisi mennä kristalliputoukselle. He soutivat putouksen viereen. Kloro tippui veneestä ja oli lähellä lähteä virran matkaan, mutta Kaali sai pelastettua hänet. Nyt oli kristalliputousta tallella. Seuraava vaihe olisi vaikein. Merenneidon kyynel. Kloro johdatti Kaalin laguuniin jossa oli merenneitoja. He odottivat pitkään mutta mitään ei tapahtunut. Silloin tuli merenneito.

-Saisimmeko kyynelen, pelastaisimme metsän sillä, Kloro sanoi.

Merenneito vastasi nyökkäämällä päätä. Merenneito itki Kaalille ja Kloralle kyyneleen. He kiittivät merenneitoa ja lähtivät. Kaali ja Kloro palasivat takaisin sinne mistä olivat lähteneet. Metsä oli vielä pahempi. Melkein kaikki puut oli kaadettu. Metsä oli kuiva ja eloton. Mutta kaikki ainekset olivat kasassa. Nyt oli aika yhdistää ne. Kaali ja

Klora kulkivat kohti tummaa luolaa. Luolassa he istuutuivat ja kaivoivat kaikki ainekset. Klora otti padan esille.

-Oletko valmis Kaali? Klora kysyi.

-Joo, Kaali vastasi.

-Aloitetaan juoman teko, luetko sen lapun vielä ääneen, Klora sanoi.

Luku.8 Taikaliemi

Kaali luki kirjeen ääneen. Ken korkealle kurottaa. Ken matalalle tiputtaa. Klora laittoi pataan taikapuun lehtiä. Ken juoksuhiekkaa kerää. Ken aikaisin herää. Klora laittoi pataan juoksuhiekkaa. Tippa kristalliputousta. Klora laittoi pataan kristalliputouksen vettä. Tippa kyyneltä kaunista. Klora laittoi pataan merenneidon kyyneltä. Niin tehdä voit sen. Metsän pelastuksen. Pata alkoi porista ja kuohua. Liemi tuoksui ihanalta. Väriltään liemi oli pinkkiä. Klora kaatoi liemen pulloon ja he lähtivät luolasta. He kuulivat ulkoa ääntä. Kaali ja Klora menivät puskan taakse ja kuulivat että Kara ja joku hänen apureistaan puhuivat.

-Tuhotaan metsä ennenkuin joku ehtii pelastamaan sen, Kara sanoi.

-Oletko ihan varma tästä? Toinen kysyi.

-Olen. Kun tuhoamme metsän siitä tulee minun valtakunta, Kara vastasi.

-Selvä pomo jos olet varma, Toinen sopersi.

-Hae muut niin aloitetaan metsän tuhoaminen. Kaali ja Klora jäähmettyivät. Nyt ei olisi aikaa miettiä. Olisi toimittava heti.

Luku. 9 Metsän taistelu

Kaali ja Kloro hyppäsivät puskan takaa.

-Ei! Kloro huusi. Kaikki kääntyivät Kloraa päin.

-On jo myöhäistä, Kara sanoi. Siinä samassa puskastasta tuli iso joukko eläimiä ilkeä ilme kasvoillaan.

-Metsän taistelu alkakoon! Kara huusi. Eläimet lähtivät hurjaa vauhtia Kloraa ja Kaalia kohti. Kaali meni kilpensä sisään ja kierähti sivuun. Nyt kaikki jahtasivat Kloraa. Kaali pysyi kilpensä sisällä, kunnes etäältä alkoi kuulua ääntä. Siellä juoksi Kara ja muut eläimet Kloraa mukanaan.

-Hahaa! Saimme ystäväsi! Kara huusi voitonriemuisena.

-Kaali! Auta! Kloro huusi hädissään. Eläimet menivät Kaalin kimppuun. Kaali kierähteli sivulle, teki kuperkeikkoja ja kääntyili. Kukaan ei saanut häntä kiinni. Kunnes Kaalia alkoi väsyttää. Mutta Kaali yritti ja pystyi jotenkin karkoittamaan kaikki eläimet.

-Taistelu jatkuu kahden tunnin päästä, pysy varuillasi Kaali, Kara sanoi, ja lähti Kloraa mukanaan. Toivo oli jo menetetty. Kaali laahusti surullisena joen luo. Joessa ei ollut nyt yhtään vettä. Metsä oli jo melkein Karan vallassa. Kaksi tuntia kului nopeasti. Viimeiset minuutit Kaali istui joen luona.

-Olisi pitänyt tuhota Kara heti, Kaali ajatteli hiljaa mielessään. Taikaliemi oli Kloralla, jonka Kara olin jo varmaan varastanut. Kaali laahusti taistelupaikalle jossa Kara oli jo häntä vastassa. Hetken Kara vain tuijotti kaalia. Yhtäkkiä Kloro tuli Karan takaa.

-Kloro, Kaali sanoi. Kloro vain tuijotti häntä surullinen ilme kasvoillaan. Eläimet hyökkäsivät Kaalin kimppuun. Kaali taisteli kaikin voimin.

-Kaali luovuta, peli on jo menetetty! Kloro huusi. Juuri kun Kaali oli antautumassa metsästä kuului ääntä. Iso joukko eläimiä ryntäsi Karan joukkojen kimppuun.

-Jes! Jes! Kloru huusi, ja ryhtyi taisteluun. Metsän eläimet olivat ylivoimaisia Karan joukoille.

-Kloru nyt. Nyt se taikaliemi! Kaali huusi.

-Ei se ole minulla! Kloru vastasi.

-Mene hakemaan se Karan luota, on jatkettava taistelua! Kloru huusi. Kaali lähti pois taistelupaikalta. Hän meni Karan kodin sisälle. Sisällä oli pimeää, pölyistä, rikkinäistä ja pelottavaa. Kaali etsi kaikkialta, mutta missään ei näkynyt taikalientä.

-Kaali Kaali! Kloru juoksi huutaen mökkiin.

-Kara on vahvistunut, Kloru kertoi. Juuri samaan aikaan Kara tuli kotiinsa.

-Mitä teette kodissani! Kara ärjyi. Kara oli juuri hyppäämässä heidän päälle kunnes maailma pimeni Kaalin silmissä. Kaali heräsi metsästä, pehmeiden lehtien keskeltä Kloran vierestä.

-Mi-mitä? Kaali kysyi. Se kiltti leijona oli pelastanut heidät.

-Kiitos, Kloru sanoi sanattomana.

-Eipä kestä, leijona sanoi kiltisti.

-Mutta on jatkettava taistelua, leijona sanoi, ja lähti. Kaali ja Kloru nousivat ja lähtivät kohti Karan taloa. Kara ei ollut paikalla. He etsivät kaikki nurkat ja laatikot, mutta lientä ei löytynyt. Juuri kun he olivat lähtemässä aurinko valaisi pinkkiä yhdestä nurkasta.

-Siellä se on! Kloru huusi, ja nappasi purkin.

-Jes, Kaali sanoi, ja lähti ulos. Kloru kiipesi läheiseen puuhun, ja Kaali meni puun taakse. He odottivat että Kara tulisi. Viimein Kara käveli puun alta kohti omaa kotiaan. Kloru kaatoi liemen, ja odotti että jotain tapahtui. Alkuun ei tapahtunut mitään. Yhtäkkiä Karasta alkoi lähteä palasia. Kara päästi epätoivoisen voihkaisun. Kaikki olivat aivan hiljaa. Kaikki tuijottivat kun Kara tuhoutui. Karan joukot livistivät karkuun, he olivat nyt vapaita. Kaali ja Kloru tuijottivat toisiaan.

- Jes me tehtiin se! Kaali huusi ja odotti että Kloran tulisi puusta. Pikkuhiljaa kaikki lähtivät taistelupaikalta. Kaalin ja Kloran oli aika palata koteihinsa.
- Missä sinä muuten asut? Kaali kysyi.
- En asu missään, minä vaihdan aina kotia, Kloran kertoi.
- Haluaisitko muuttaa meille? Kaali kysyi.
- E-en mä tiedä, Kloran sanoi.
- Tule meille, lähdetään, Kaali sanoi, ja johdatti Kloran hiekka-aukiolle.

Luku 10 Kotiin

Kaalin ja Kloran edessä avautui sama madonreikä josta Kaali oli tullut, mutta nyt paljon kutsuvampana.

- Mennää, Kaali sanoi, ja hyppäsi madonreikään. Matka tuntui lyhyemmältä kuin viimeksi. He tomähtivät Kaalin taloon suoraan Kaalin omaan taloon.
- Kaali missä olet ollut? Nella kysyi, ja kuka tuo on?
- Se on pitkä tarina, Kaali sanoi ja nauroi. Nella otti Kaalin syliinsä ja Kloran myös.
- Te olette molemmat ihania, Nella sanoi, ja halasi heitä. Sen pituinen se.

Martta Varesmaa